

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. Ch.**
bytem N. 59/6, X P.
zastoupený advokátem JUDr. PhDr. Jaromírem Saxlem
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. KUOK 58283/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 5. 4. 2017, č. j. MEST 52438/2017.
2. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku (dříve správního deliktu) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně tím, že dne 12. 6. 2016 v 14.49 h nezjištěný řidič v obci Šternberk na ulici Jívavská, směrem k centru, detektor 1 (GPS: 49°43.3810'N 017°18.4147'E) překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) stanovenou zákonem o silničním provozu. V měřeném úseku byla vozidlu prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 66 km/h, což je o 16 km/h více, než je nejvyšší dovolená rychlost. Tím nezjištěný řidič vozidla spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Městský úřad za to žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 Kč.

3. V **žalobě** žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolacích námitek), zkrácení práv žalobce (nevydáním výzvy k doplnění odvolání) a neuposlechnutí závazného právního názoru žalovaného v předcházejícím, zrušujícím rozhodnutí (k vydání výzvy k doplnění odvolání).
4. První rozhodnutí městského úřadu o přestupku žalovaný zrušil a zavázal ho, aby vyzval žalobce k odstranění vad blanketního odvolání (doplnění důvodů). Toto městský úřad neučinil, vydal rozhodnutí opětovně, žalobce k doplnění odvolání nevyzval a žalovaný se k tomu ve svém rozhodnutí ze dne 12. 6. 2017 nijak nevyjádřil.
5. Městský úřad vycházel pouze z důkazů, které svědčí proti žalobci. Návrhy žalobce na dokazování označil jako nadbytečné. Městský úřad nepřihlédl k okolnostem, za kterých vznikla fikce odpovědnosti žalobce za přestupek (dříve správní delikt) spáchaný po prodeji vozidla neustanovenou osobou, ani ke skutečnosti, že žalobce nemohl objektivně způsob používání vozidla ovlivnit. Později novelizovaná právní úprava neumožňovala dříve přepis vozidla bez součinnosti kupujícího.
6. Řidiči bývalého vozidla žalobce páchali přestupky i v jiných městech. Obdobná řízení proti žalobci jiné obecní úřady zastavily.
7. Žalobce namítl, že městský úřad v rozhodnutí popisoval způsob měření rychlosti a vývoj smluvní dokumentace k pronájmu rychloměru, to však žalobce ve správním řízení vůbec nenamítal.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popřel své úvahy z prvního, zrušujícího rozhodnutí o odvolání. Žalobce očekával po prvním rozhodnutí o odvolání (zrušujícím), že městský úřad bude konat (vyzve ho k doplnění odvolání) a projedná celou věc znovu.
9. Žalobce ve správním řízení namítal, že nebyly splněny podmínky fikce odpovědnosti za provoz prodaného vozidla, žalobce nemohl chování řidiče objektivně ovlivnit. S tím se nevypořádal ani městský úřad, ani žalovaný.
10. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** poukázal na to, že žalobce neuvedl žádné konkrétní ustanovení zákona, které měl správní orgán porušit. Stejně tak neuvedl žádnou konkrétní zásadu, která měla být porušena. Podmínky sloučení odpovědnosti za přestupek (dříve správní delikt) podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu žalobce nenaplnil. Správní spis prokazuje, že námitky žalobce nejsou důvodné.

11. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 12. 6. 2017.
12. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku.
13. K výzvě k úhradě částky 600 Kč žalobce městskému úřadu sdělil jméno řidiče v době přestupku a přiložil smlouvu o prodeji předmětného motorového vozidla ze dne 29. 6. 2015. Ve smlouvě je uvedeno, že „prodávající se zavazuje provést odhlášení předmětného vozidla na kupujícího z evidence motorových vozidel, a to nejpozději do deseti pracovních dnů od podpisu této smlouvy a předat kupujícímu doklady od vozidla (technický průkaz, osvědčení o registraci vozidla), které z důvodu přehlášení nemohl předat při podpisu smlouvy.“
14. Výzvu městského úřadu označený řidič vozidla nepřevzal, byl na obou adresách ve Zlíně neznámý. Věc přestupku městský úřad odložil.
15. Podle karty předmětného vozidla bylo vozidlo ke dni 29. 9. 2016 stále evidováno na jméno žalobce.
16. Městský úřad vyrozuměl dne 20. 10. 2016 zástupce žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 16. 11. 2016. Vyrozumění bylo doručeno zástupci žalobce dne 20. 10. 2016.
17. Dne 15. 11. 2016 žalobce doručil městskému úřadu doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, návrh na doplnění dokazování, nesouhlas s prováděním dokazování mimo ústní jednání a žádost o nařízení jednání. Při prodeji vozidla žalobce předal kupujícímu všechny doklady a kupující slíbil, že je zašle žalobci a žalobce podá žádost o zápis změn v registru vozidel. Kupující je žalobci neposlal, přestal s ním komunikovat a přes urgence žádost nepodal. Až po komplikované komunikaci a výhrůžce trestním oznámením kupující dne 2. 11. 2016 navštívil úřad a došlo k přepisu vozidla (to žalobce doložil). Toto mohou dosvědčit sestřenice žalobce Bc. V. Ch. a právní zástupce. Žalobce pracuje jako lesní dělník a ne vždy má v místě práce signál. Z jednání dne 16. 11. 2016 se žalobce i jeho zástupce omluvili z důvodu kolize jednání zástupce.
18. K předvolání k ústnímu jednání na 20. 12. 2016 zaslal žalobce vyjádření, podle kterého byla situace, popsaná výše, právně neřešitelná. Přestože po roce a půl kupující přislíbil, že pokuty žalobci uhradí, nestalo se tak. Fakticky celou situaci zavinil kupující. Uložení pokuty žalobci by bylo nespravedlivé.
19. Obsah písemných vyjádření zopakoval žalobce osobně u jednání u městského úřadu dne 20. 12. 2016, stejně jako teta - svědkyně Bc. V. Ch..
20. Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017 uznal městský úřad žalobce vinným z předmětného přestupku (dříve správního deliktu). Proti rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2017 žalovaný rozhodnutí městského úřadu zrušil, protože žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání.
21. **Rozhodnutím ze dne 5. 4. 2017** byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku (dříve správního deliktu) tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku.

Městský úřad vysvětlil splnění podmínek podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. K námitce žalobce ohledně prodeje vozidla uvedl, že samotný prodej vozidla žalobce nevyvinil. Odpovědnost je vázána v daném případě na osobu provozovatele motorového vozidla, která je zapsaná v kartě vozidla, kterou byl v době spáchání přestupku žalobce, tj. v souladu s § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

22. Podle citovaného ustanovení *provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba*. Stejně tak podle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla je vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo v obdobné evidenci jiného státu*.
23. Kupní smlouvou sice přecházejí práva a povinnosti k vozidlu na nového majitele, ale odpovědnost za spáchané přestupky je vázána na provozovatele zapsaného v kartě vozidla. Ostatní námitky žalobce nebyly rozhodné pro posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek. Městský úřad měl přestupek za prokázaný a uznal žalobce za jeho spáchání vinným a uložil mu pokutu.
24. V odvolání ze dne 18. 4. 2017 žalobce brojil (shodně jako v žalobě) proti tomu, že městský úřad nedodržel závazný právní názor žalovaného a nevyzval ho k doplnění odvolání.
25. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 6. 2017 popsal správní řízení a dospěl k závěru, že žalobce nebyl postupem městského úřadu krácen na svých právech. Žalovaný tento svůj závěr odůvodnil tím, že městský úřad musel vydat nové rozhodnutí ve věci přestupku, proti kterému žalobce podal dne 19. 4. 2017 odvolání a měl možnost doplnit námitky týkající se jeho zákonnosti. Žalovaný dodal, že pouze v případě, že by žalobce podal opětovně blanketní odvolání, musel by ho městský úřad vyzvat k doplnění, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Žalobce odvolání podal, ale jeho námitky o krácení práv byly liché.
26. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
27. Soud předesílá, že klíčovou právní otázkou se zabývala řada soudních rozhodnutí, která jsou uveřejněna na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Liberační důvody, které by žalobce zprostily v posuzovaném případě odpovědnosti za předmětný přestupek, soud shodně se správními orgány neshledal.
28. Dle karty předmětného vozidla obsažené ve správním spise na č. l. 12 byl ke dni spáchání přestupku 12. 6. 2016 vlastníkem a provozovatelem předmětného vozidla žalobce. Je to tedy nepochybně právě žalobce, kdo je odpovědný za to, aby s tímto vozidlem nebyla porušována pravidla silničního provozu, a to bez ohledu na to, zda již toto vozidlo prodal. Jedinou možností, jak se této odpovědnosti může provozovatel vozidla zprostit (mimo označení skutečného řidiče), je pak možnost liberace ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Ten však stanoví toliko dva liberační důvody, a to jestliže provozovatel prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních

komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Z jiných než uvedených důvodů (např. samotné změny vlastnictví, bez následného nahlášení v registru vozidel) není zproštění odpovědnosti provozovatele možné - nelze je rozšiřovat nad rámec zákona. Právě druhý z uvedených liberačních důvodů pamatuje na situaci změny provozovatele (zejména vlastníka - viz § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích) vozidla. Žalobce však neprokázal a ani netvrdil, že před porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla, proto mu tento liberační důvod nesvědčí, stejně jako mu nesvědčí první liberační důvod (nejednalo se o odcizení vozidla ani tabulky s přidělenou poznávací značkou).

29. Vlastník vozidla ve smyslu občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb., ve znění účinném ke dni spáchání přestupku) se nemusí shodovat s vlastníkem vozidla dle registru vozidel. V projednávané věci je totiž klíčové to, kdo je vlastníkem, resp. provozovatelem silničního vozidla vedeným v registru vozidel – a tím byl nepochybně žalobce, u něhož žádný ze zákonem předpokládaných liberačních důvodů nenastal.
30. I když žalobce zmocnil kupujícího pro převod vozidla, z hlediska odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tato skutečnost nic nemění.
31. V této souvislosti krajský soud považuje za nutné uvést, že celý shora popsáný průběh prodeje předmětného vozidla, včetně všech souvisejících přidružených okolností (žalobcem tvrzená nemožnost kontaktovat kupujícího, žalobce se dlouhou dobu nijak nestaral, že je několik let stále veden v registru vozidel jako vlastník vozidla a nepřistoupil ani k vyřazení vozidla ze silničního provozu, pokud jej již neměl ve své moci), je nestandardní. Vzhledem k tvrzení žalobce a dokazování provedenému ve správním řízení krajský soud bude při právním hodnocení věci vycházet z toho, že k prodeji došlo a že žalobce zmocnil kupujícího, aby zařídil přepis předmětného vozidla.
32. Na základě posouzení skutkového stavu se přitom zdejší soud zcela ztotožnil s právním hodnocením obou správních orgánů. Odpovědnost provozovatele vozidla za uvedený správní delikt je odpovědnost objektivní (nezkoumá se existence zavinění - objektivní odpovědnost provozovatele vozidla ovšem nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu), přičemž tato odpovědnost výslovně váže provozovatele vozidla. To, kdo je provozovatelem vozidla upravuje § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., podle kterého *„provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.“*
33. Postavení provozovatele vozidla (a tedy i jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu) tak účinná právní úprava jednoznačně spojuje se zápisem jeho vlastníka v registru vozidel, nikoli s vlastnictvím vozidla jako takovým. Jinými slovy – z hlediska projednávané věci je nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako vlastník vozidla zapsán v registru vozidel.
34. Z jiných než uvedených důvodů (např. samotné změny vlastnictví, bez následného nahlášení v registru vozidel) není zproštění odpovědnosti provozovatele možné – nelze je rozšiřovat nad rámec zákona (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, bod 22, dostupný z www.nssoud.cz).

35. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani žalobcem zdůrazňovaná skutečnost, že k provedení přepisu vozidla zmocnil právě kupujícího. Krajský soud upozorňuje na to, že nahlášení změny vlastnictví bylo v roce 2015 i povinností žalobce (§ 8 zákona č. 56/2001 Sb. hovoří o společné žádosti, bylo však na žalobci, aby učinil alespoň písemné podání ze své strany). Zákonná úprava registrace silničních vozidel je v současné době upravena v § 8 a násl. zákona č. 56/2001 Sb., jenž obsahuje výslovnou úpravu zápisu změny vlastníka a provozovatele silničního vozidla. V roce 2015, kdy mělo dojít k prodeji vozidla, byly změny údajů v registru vozidel upraveny v § 8 a násl. zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2015. Podle § 9 odst. 1 tohoto zákona zápis změny provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel prováděl obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě a) společné žádosti vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, nebo b) žádosti provozovatele silničního vozidla, má-li být novým provozovatelem silničního vozidla jeho vlastník. V dané době tedy mohl jak kupující, tak prodávající požádat o změnu registrace vlastníka a provozovatele vozidla a nešlo již o „odhlášku“ vozidla, kdy teprve následně nový vlastník provedl „přihlášku“ a šlo by o dva samostatné úkony, kdy pro fázi odhlášení byla klíčová aktivita dosavadního vlastníka (k celé této problematice srov. např. také důvodovou zprávu k zákonu č. 239/2013 Sb., jenž si kladl za cíl odstranit mj. problematiku tzv. polopřevodů). Podle § 9 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. v případě, byla-li podána žádost podle § 9 odstavce 1 písm. b) a technický průkaz měl v držení vlastník silničního vozidla, vyzval jej obecní úřad obce s rozšířenou působností k jeho předložení.
36. Přes uvedené ovšem žalobce sám o odhlášení nepožádal a v registru vozidel proto jako vlastník a provozovatel zapsán zůstal. Pakliže k provedení změn v registru vozidel žalobce zmocnil kupujícího, svěřil mu dobrovolně další osud stavu v registru vozidel zapsaných údajů, včetně údaje o vlastníkovi a provozovateli předmětného vozidla. O stav zápisu se přitom ani později blíže nezajímal a celý další asi jeden rok (od tvrzeného prodeje dne 29. 6. 2015 do spáchání přestupku dne 12. 6. 2016, resp. do doby, kdy se dozvěděl o spáchání dalších přestupků 18. 1. 2016 a 24. 1. 2016, příp. do doby provedení změn v registru vozidel) údaje v registru vozidel nijak neupravil. Jednání žalobce lze tedy označit minimálně za velice nebezpečné. Tím spíše se nyní nemůže úspěšně dovolávat toho, že měl být v jeho případě naplněn liberační důvod.
37. Stran určení provozovatele vozidla prvoinstanční orgán dospěl ke zcela správným a logickým závěrům, s nimiž se soud v plném rozsahu ztotožňuje. Je třeba si uvědomit, že pojem „provozovatel vozidla“ vymezuje § 2 písm. b) zákona o silničním provozu tak, že provozovatelem „je vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu.“ Definici provozovatele vozidla dále obsahuje zákon č. 56/2001 Sb. v § 2 odst. 15, podle kterého „je provozovatelem silničního vozidla osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.“ Z citovaných ustanovení je tak zcela jasně patrné, že definice pojmu provozovatel vozidla je založena na veřejnoprávním evidenčním principu – zápisu v registru vozidel, nikoliv na soukromoprávním (vlastnickém) vztahu. K otázce vztahu vlastnictví vozidla a zápisu v registru vozidel se pregnantně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-51, kde uvedl, že „podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je provozovatelem vlastník uvedený v registru vozidel, bez ohledu na to, zda je skutečně vlastníkem. (...) Určení provozovatele ve smyslu zákona o podmínkách provozu vozidel

na pozemních komunikacích je tak dáno výhradně evidenčním stavem v registru vozidel, nikoli skutečným (právním) stavem.“

38. Důvodná není ani námitka žalobce, že byl krácen na svých právech tím, že ho městský úřad nevyzval k doplnění blanketního odvolání. Žalovaný první meritorní rozhodnutí městského úřadu o přestupku zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobce, navíc zastoupený advokátem, měl možnost své námitky, uplatněné v průběhu správního řízení, s nimiž se městský úřad opakovaně vypořádal, vznést do vydání druhého meritorního rozhodnutí, a dokonce až do vydání rozhodnutí o odvolání. Žalobce možnosti vyjádření využil, a to tak, že veškeré své námitky soustředil do písemného odvolání proti druhému meritornímu rozhodnutí městského úřadu o přestupku. Rozsahem těchto námitek byl žalovaný vázán.
39. Správní řád (č. 500/2004 Sb.) přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád (č. 71/1967 Sb.). Zvýšil totiž odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáváno - s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, č. 1580/2008 Sb. NSS). Podle § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak.
40. Ačkoliv ve věcech správního trestání se neuplatní § 82 odst. 4 správního řádu (koncentrace řízení), na procesní strategii záleží, jak jsou námitky obviněného z přestupku důvěryhodné. V daném případě žalobce své námitky uplatňoval včas, na samém počátku řízení a městský úřad se s nimi vypořádal. Rozhodnutí městského úřadu ze dne 5. 4. 2017 tvoří s rozhodnutím žalovaného o odvolání jeden celek, je přezkoumatelné, obsahuje dostatek nosných rozhodovacích důvodů a tyto důvody shledal soud jako souladné se zákonem. Neopodstatněná je proto i námitka žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkami směřujícími proti splnění podmínek pro uložení sankce.
41. Pokud si nějaké námitky ponechává obviněný na nejzazší fáze řízení, bere na sebe riziko důvodného posouzení takového tvrzení jako účelového a zcela nedůvěryhodného a dále na sebe přenese břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).
42. Je *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).
43. Ačkoli městský úřad nedodržel závazný právní názor, nešlo o pochybení, které by mělo za následek zkrácení práv žalobce. Žalobce trval v druhém odvolání a v žalobě na tom, aby byl městským úřadem vyzván k doplnění odvolání proti rozhodnutí, které žalovaný zrušil. Toto odvolání se však zrušením prvního meritorního rozhodnutí stalo zcela obsoletním. Žalovaný svým zrušujícím rozhodnutím první meritorní rozhodnutí městského úřadu

zcela odklidil a první odvolání žalobce se tak stalo zcela bezvýznamným, neměl již proti čemu brojit. Proto městský úřad vydal nové meritorní rozhodnutí. Proti němu již žalobce podal odůvodněné odvolání a jeho rozsahem byl žalovaný (a ve svém postupu i městský úřad) vázán.

44. Ani v žalobě neuvedl žalobce takové námitky, které by svědčily o nezákonnosti celkového postupu správních orgánů obou stupňů. Jinými slovy, žalobce nevznesl námitky, které by neuvedl již v průběhu správního řízení a které by nebyly vypořádány.
45. Pro úplnost soud uvádí, že argumentace žalobce odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 42/2010-53 (v žalobě a druhém odvolání) je nepřipadná. V odkazované věci šlo o to, že Městský soud v Praze odmítl žalobu proti rozhodnutí, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože se nevypořádal se všemi podklady rozhodnutí. Oba jmenované soudy odmítly přezkoumání procesního rozhodnutí odvolacího orgánu, protože nešlo o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a právní sféra žalobkyně nebyla nijak negativně dotčena, nešlo o konečné rozhodnutí ve věci.
46. Lichá je i námitka žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkami směřujícími proti porušování zásad správního řízení. Kromě postesku žalobce v závěru žaloby, že fikce odpovědnosti za přestupek je nespravedlivě uplatněna, žalobce neuvedl žádnou konkrétní zásadu, kterou měly správní orgány porušit.
47. K obecným námitkám soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37).
48. Soud neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost jen proto, že podle tvrzení žalobce v ostatních případech jiné obecní úřady řízení o přestupcích žalobce spáchaných prodaným vozidlem zastavily. Jednak žalobce toto své tvrzení o výsledku řízení nijak nedoložil, ale i kdyby tomu tak bylo a šlo o skutkově shodné případy, nezákonná rozhodnutí by městský úřad, žalovaného a soud nijak nevázala a u žalobce by nemohlo vzniknout legitimní očekávání. Platí to obdobně jako v případech, kdy správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi. Pouhé „mlčení“ veřejné správy, resp. její nečinnost v oblasti postihování deliktního jednání, bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované deliktní jednání deliktním jednáním není, resp. že nebude postihováno ani nadále (§ 2 odst. 4 správního řádu) – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017-39.
49. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
50. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III)

a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. prosince 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně